

Изабел Абеди

Ш Е П О Т

Роман

Превод Анета Илиева

• Дамян Яков •
София, 2012

На Инаие

НЕБЕТО СЪС ЗВЕЗДИ ДА НАРИСУВАШ

*Преди очите ми в индигов цвят
да оцвети,
душата ми копнееща
небето изрисува със звезди.
Само нощта може да разкрие
това, което тя ревниво крие,
и само в сънищата и мечтите
ти казва как по небето да рисуваш звездите.*

*Кой опознал е среднощното небе?
Кой душата да литне ще спре?
И в облаците тъй далечни
кой небето изрисува със звездите вечни?*

*Нощта донася на онези, които сладко спят,
мечти, които с нея ще си отлетят.
Но някъде в душата си дълбоко
с със звезди рисувам из небето високо.*

*Кой опознал е среднощното небе?
Кой душата да литне ще спре?
И в облаците тъй далечни
кой небето изрисува със звездите вечни?*

Ения

Е Д Н О

Мразя го, мразя го, мразя го! Той ме взима със себе си като нещо, което е част от багажа, не защото е хубаво, а просто защото трябва да бъде взето – едно необходимо зло, нещо като обемист чадър. Не, не съм нещо необходимо, но може да бъде сигурен, че ще бъде нещо наистина зло.

Елиза, 3 юли 1975 г.

Когато Кат зави, пеейки си, от обградената с горски дървета „Бундесшрасе“ в тясната уличка, Ноа за пръв път видя селото. То лежеше в краката им, сгущено сред светложълтите пшенични полета и тучни зелени ливади. Сякаш го обгръщаше почти недействителна тишина. Във въздуха се носеше дъх на дъжд, макар небето да беше синьо и да не полъхваше ветрец. Нито едно стръкче в избуялата ливада не помръдваше.

Години по-късно Ноа още щеше да си спомня тази гледка, това странно смесено усещане от очакване и неохота, което се беше надигнало у нея в този момент, и това, което се случи секунди по-късно. Щеше да си спомня за жалното мяукане на Панкейк, за драскането на изпилените му нокти, с които търсеше начин да се измъкне от чантата-затвор, и за пронизителния вик на Гилберт, който преряза песента на Кат като с нож. Но беше вече късно. Невъзможно беше Кат да удари спирачки и когато в следващия миг сърната лежеше пред тях на пътя с изцъклени безжизнени

очи, Ноа наруши най-сетне упоритото си, продължило пет часа и половина мълчание.

– Кат, по дяволите, Кат, ти я уби!

Кат вдигна ръце и отново ги отпусна безпомощно, после се огледа за приятеля си Гилберт, който стоеше пред вратата до предната седалка на колата, изгубил ума и дума, с поглед, вперен в мъртвото животно. Не е малко, но все пак е младо животно, предположи Ноа, съдейки по главичката и лъскавата кадифена кожа. Кремави петна изпъстриха кафеникавия гръб, кожата на корема беше гладка, почти млечнобяла и докато тъмните, кръгли като копчета, очи гледаха неподвижни небето, черната муцунка беше още влажна, сякаш животът се беше вкопчил в нея. Тя проблясваше също като кръвта, която на тънка червена струйка бликаше изпод главата на животното и се стичаше по пътната настилка. Ноа се почувства ужасно засрамена, когато се усети, че ѝ се иска да снима сърната.

– Трябва да я вдигнем от пътя – изрече най-сетне тя.

Гласът ѝ прозвуча спокоен и ясен, докато Кат – шумната, непостоянна Кат – кимна мълчаливо на дъщеря си, прибра медно-червените си къдрици зад ушите и хвана животното за предните копитца. Гилберт не помръдна. Той просто стоеше, масивното му тяло не помръдваше, а кръглото му лице беше бледо като луната.

Ноа пое задните крака на сърната и двете с Кат я повдигнаха, за да я отместят от пътя. Ноа учудена установи, че животното тежи почти колкото човек.

– Трябва да я погребем – прошепна Кат, когато се връщаха към колата. – Бедното животно, трябва да му отдадем последна почит.

Хичкок също се беше присъединил към котешките вопли на Панкейк. Неговото мяукане беше по-мрачно, по-дълбоко и гърлено. То прозвуча в ушите на Ноа като съгласие с това, което беше казала Кат.

Но къде можеха да погребат сърната? А и трябваше първо да я вземат със себе си, което беше невъзможно. Зеленият Лендроувър на Кат беше претъпкан с куфари, пълни с дрехи, чаршафи, пешкири; с кашоните на Гилберт, пълни с книги и с неговите хиляди видове чай, с дебелия фигура на Буда; с гумени ботуши, с тенджерите, тиганите и ножовете на Кат от благородна стомана, с цялото фотографското оборудване на Ноа и с дузини какви ли не още неща.

– Можем да се върнем по-късно да я вземем – сама си отговори Кат, когато всички отново се настаниха в колата. – Да, така ще направим, ще дойдем по-късно и ще я вземем. Все ще се намери някой да ни каже къде бихме могли да я откарваме. – Тя тръсна къдрици, пое си дълбоко въздух и отново стана предишната Кат. – Окей. Няма да си разваляме почивката с нещо такова. Пък тази случка ни донесе и нещо положително: обидената ми дъщеря отново проговори. Какво ще кажеш по този въпрос, Гилберт?

Гилберт не каза абсолютно нищо, Ноа извъртя очи, но Кат се разсмя със своя звънлив смях, сръга Гилберт със силната си ръка, която на пръв поглед изобщо не съответстваше на нейната външност, и запали мотора. Такава си беше Кат, тя можеше да преглъща нещата ей така, както жаба поглъща храната си, издувайки гуша.

И ето че потеглиха, сякаш никога не се бяха спирали тук. Отклониха се по тесния път, който водеше към селото – със значително по-малка скорост. Ноа отправи поглед напред, но сякаш още виждаше сърната, чиито очи не гледаха в небето, а след нея – след нея, Гилберт и Кат.

„Селото ни трябва да стана още по-хубаво“, пишеше на една табела от дясната страна на пътя, която Кат посочи със смях.

– Идваме тъкмо навреме. Господи, Гилберт, ела най-после на себе си. Случват се такива неща, не разбираш ли? Случват се в

книгите, във филмите, защо да не се случват и в действителност? Смятам, че така и става, не намираш ли?

– Проклятие, такова нещо носи нещастие. – Гласът на Гилберт звучеше истерично. – Носи нещастие, Кат! Когато филмите започват с такава сцена, знаеш със сигурност какво ще се случи впоследствие.

– Проклетисването също носи нещастие. Е, хайде, зарадвай се, пристигнахме!

Кат бързо натисна с юмрук клаксона три пъти едно след друго, което беше съпроводено от ядната въздишка на Ноа. Не можеше ли тази нейна майка да се сдържи поне един единствен път? Не ѝ ли беше достатъчно, че най-късно утре сутринта щеше да се превърне в тема разговор за това село? Бяха още в долната част на селото и гръмкото възвестяване на пристигането от страна на Кат засега остана без отзвук.

Селската улица беше съвсем безлюдна. Срещу една запустяла кръчма имаше телефонна кабина и тъй като Кат караше много бавно, Ноа успя да забележи, че в нея апаратът все още беше с монети. Покрай улицата се редяха къщите: сиви, бежови, бледокафяви, като избелели от слънцето кирпичи, със спуснати завеси или плътно затворени кепенци. Имаха някакво мъртвешко излъчване. А селото, което допреди няколко минути изглеждаше на Ноа като шарена черга сред зеленината, сега сякаш излъчваше враждебност.

Но само няколко стотин метра по-нататък, в горната си част селото стана някак по-приветливо. В сравнение с първата, втората кръчма, край която минаха, изглеждаше направо дружелюбна. „Гостилница Крон“ – беше изписано със светлозелени светещи букви върху лъскавата табела на вратата. В сандъчетата по прозорците се перчеха градински теменуги, имаше дори и на най-горния прозорец, който надничаше като око изпод покрива. От отворената врата на кръчмата се появи слаба жена със снежнобяла коса, която обграждаше като венец нейното дребно лице. Ръката

й стискаше дръжката на черен бастун. Жената стоеше изправена като свещ в рамката на вратата и се вглеждаше втренчено в тях. Кат натисна два пъти клаксона, но когато Ноа се извърна, жената отново беше изчезнала зад вратата.

Отляво на улицата един селянин с гумени ботуши, изпоцапани с кал, смушкваше пред себе си своите крави – седем на брой, всички на бели и черни петна, с лениви муцуни и напращели вимета, които при всяко движение се поклащаха насам-натам. Когато Кат бавно мина с колата край тях, една от кравите измуча, а селянинът вдигна ръка за поздрав. Носът му приличаше на картоф, а в полуотворената му уста се виждаха само няколко зъба. Машинално Ноа постави ръка върху фотоапарата си, този път без да изпитва срам.

– Струва ми се, че това беше Халщайт, нашият хазяин – каза Кат. – Точно такъв ми го описа асистентът ми. Описа ми и селцето – фантастично, като излязло от книжка с картинки.

Сега нямам търпение да видя и къщата.

Асистентът на Кат беше студент по филмово изкуство, който я обслужваше не само по време на снимки, а изпълняваше и всякакви нейни поръчки. Последната седмица беше идвал тук, за да подпише договорите и да вземе ключа за Кат. Ноа все още не можеше да си обясни, как така Кат беше наела тази къща за продължително ползване, без да дойде да я види поне веднъж.

Гилберт натисна копчето, за да отвори прозореца. Миризмата на пресни кравешки изпражнения нахлу в колата и Панкейк отново замаячи жално, докато до нея Хичкок се разфуча.

– Всичко е наред, сладурчета, ей сега ще стигнем – извика Кат, обръщайки се назад. – И тогава, вие, тлъсти градски котки, ще разберете наистина какво означава сами да си набавяте храната. Прясно филе от мишки, какво ще кажете за това? Гил, ще погледнеш ли упътването? В края на улицата наляво, после надясно и пак наляво, нали?

Гилберт кимна и две минути по-късно Кат спря пред заключена порта. Беше най-обикновена порта от тел и дърво, окачена с железни панти на два дирека. Зад нея, обградена от голяма кръгла градина, пълна с полски цветя и с широколистни орехови и плодни дървета, се гушеше къщата.

Къщата, която по-късно Ноа щеше да кръсти „Whisper“ („Шепот“).

Доста по-късно, след като това лято беше отминало, Ноа чу Кат да казва, че къща, в която се случват такива неща, би трябвало да изглежда съвсем иначе. Би трябвало да е къща с ъгловати стаи и мрачни салони; къща с високи стени, които да отразяват ехото и от най-малкия шум; къща с дълги виешци се коридори, скърцащи стълби и потайни кътчета... Такава къща би избрал всеки режисьор, и по възможност да е в Шотландия или Англия, отдалечена отвсякъде и с изглед към безлюден ландшафт.

„Шепот“ нямаше нищо от описаното по-горе. Беше проста двуетажна паянтова постройка с ронеща се фасада, със зелени петна от мъх върху черния покрив и с една пристроена плевня точно зад къщата. Колко стара беше тази къща, не се знаеше, както не можеха да се разберат и тайните, които криеше. Но тя беше точно това, което Кат беше пожелала, а поискаше ли нещо, Кат го получаваше. Това беше неписан закон.

Когато майката на Ноа слезе от колата и сложила ръце на бедрата, се поогледа, тя започна да издава такива възторжени крясъци, че едно дебело врабче уплашено прехвърча от ореховото дърво над нея. Лицето на Гилберт също си възвърна цвета и по кръглите му бузи се разля усмивка, с която заприлича на щастливо дете – като Ноа.

– Петстотин години – извика Кат с престорено благоговение и сложи длан върху една почерняла греда. – Новото ни убежище за почивка е на петстотин години. Да, просто умопобъркващо. Идва ми да литна от щастие!

– Ти вече го правиш – установи делово Ноа и кимна с глава към съседната къща, откъдето иззад полуоткрехнатото перде надничаше лицето на жена. – Имаш си и първите зрители. Чувствай се съвсем като у дома си, Кат.

Смеейки се, Кат отметна къдрици, а Ноа изтегли кошницата с котките от задната седалка.

– Да ги пусна ли?

– Почакай – Кат вдигна ръка и затършува из джобовете на червеното си кожено палто за ключовете, които асистентът ѝ беше връчил. – Почакай един момент, ще ги пуснем, като влезем в къщата. Тези двама градски невротички не са свикнали на такова нещо. Да не вземат да офейкат. Нямам никакво желание да се занимавам с още трупове през тази ваканция.

Кафявата входна врата скърцаше и заяде още преди да е отворена дори наполовина, така че Гилберт се вмъкна с усилие в къщата. Следващата, която се промъкна през вратата, беше Кат, а накрая се провря и Ноа с кошницата с котките в ръка. Коридорът беше толкова тесен, че трябваше да се притиснат един към друг. Подът беше със стари каменинови плочки, до входната врата имаше дървен гардероб, а при стълбището се мъдреше поставка за чадъри. Но това, което Ноа усети най-силно, беше този аромат. Да, миришеше на парфюм, на женски парфюм – силен, малко сладникав и толкова осезаем, сякаш някой току-що се беше напарфюмирал и беше минал покрай Ноа. Тя объркано изглежда другите двама. Не можеше да е Гилберт, а и Кат употребяваше мъжки парфюм на Жан Пол Готие. Дали пък някой не беше идвал преди тях, за да провери дали всичко е наред? Може би съпругата на селянина? Би било възможно, но все пак... този аромат никак не пасваше тук. Никак не прилягаше на това място, вписваше се в тази обстановка дори по-малко от тях, от Ноа, Гилберт и най-вече от Кат. Но те нищо ли не бяха усетили? Тъкмо когато

Ноа реши да ги попита, миризмата изчезна. Изпари се, сякаш никога не беше я имало. Поклащайки глава, Ноа последва майка си и Гилберт в кухнята, където миризмата беше точно такава, каквато би следвало да бъде в една стара необитавана селска къща: миризма на прах, на застоял въздух, на умрели мишки и мъничко на самотност. Изведнъж Ноа почувства студ. Студено беше в тази къща, мразовито и вцепеняващо, сякаш лятото не се допускаше тук.

От кошницата се чу жално мяукане.

– Кат, сега ли? – попита Ноа. – Мога ли най-сетне да ги пусна?

– Да, да, пусни ги.

Кат беше оставила чантата си върху кухненската маса и продължи въодушевено да ги води – минаха през задната врата на кухнята в един още по-студен коридор, който водеше в килер за въглища. Друг килер се спотайваше зад паянтова дървена врата, която беше вляво от входа на кухнята. Очите на Ноа блеснаха, ето с това Кат направо я накара да се разтопи, защото тук щеше да си обзаведе своята стаичка за промиване на филми.

Но първо трябваше да освободи котките от техния затвор. Пръв от кошницата важно излезе катраненочерният Хичкок. Достоепно, като стар господин, той се зае да инспектира новото обкръжение.

Панкейк се измъкна тромаво след него, мяукайки страхливо, и Ноа се разсмя. Панкейк наистина приличаше на поничка – дебела, мазна кръгла поничка, на червени райета и толкова шишкава, че под цялата тази сланина дебелиите ѝ лапи едва се виждаха.

– Ето ни тук, дундо! Добре дошла в това място за изгнание.

– Е, хайде де, не бъди толкова сурова, малката. – Гилберт сложи ръка върху рамото на Ноа. – Ще си го направим приятно това диво място, пък ако Кат се изнерви, ще я затворим във въглищарника.

Ноа отпусна глава върху рамото на Гилберт. В краткия списък с плюсове за тази принудителна ваканция, веднага след обещаната тъмната стаичка и чисто новата фотокамера с рефлекторен

обектив, се нареждаше най-старият приятел на Кат. Обратно, Кат стоеше най-напред в списъка с минусите. И не беше във връзка с това затънтено място. А поради мисълта, че трябваше да прекарва седмици наред под един покрив с Кат в тази сбутана къща, което глождеше Ноа отвътре. Още отсега присъствието на нейната майка се разпростираше навсякъде, окупираше всеки ъгъл, изпълваше стаите чак до ниските тавани, избутваше всичко останало на заден план, дори и мастития Гилберт, който изглежда изобщо не забелязваше това.

– Тъй, тук долу ще е моето царство – извика той от двете помещения, които се намираха непосредствено до кухнята. Всъщност това бяха по-скоро стаички, отколкото помещения – две, преминаващи една в друга стаички с ужасно зацапан дървен под, отлепени тапети и гола крушка вместо полилей, която осветяваше простата мебелировка: светъл селски скрин, две протрити меки кресла и боядисан в синьо селски креват.

„*Бог да те закриля*“, беше изписано с готически букви в рамка зад прашно стъкло, която висеше над леглото откъм главата, и това за втори път след пристигането им накара Ноа да се разсмее. Дори само този надпис, правеше двете помещения сякаш създадени за Гилберт. Ноа и Кат щяха да спят горе. Това го бяха решили още когато получиха от селянина скицата на къщата. И тук горе изобщо не можеше да става и дума за нещо по-различно: скърцащи стълби, виещи се коридори и затулени къошета. По леко извитата стълба, която водеше към първия етаж, предпоследното стъпало беше поизгнило и поскърцваше. Антрето, от което се отиваше в спалните помещения и към заключения таван, не беше много по-голямо от входното. Единствената мебел в него беше стара етажерка, пълна с книги, а гледката, която се разкриваше от ниските прозорци, не се простираше по-далеч от дърветата в двора и съседния имот зад тях.

Кат се настани в двете големи стаи отляво на антрето, а Ноа – в малката квадратна стаичка от дясната страна. Тя се намираше

се точно зад хола и беше обзаведена само с най-необходимото, точно като тази на Гилберт. Погледът на Ноа се местеше от тъм-нокафявото селско легло към простия шперплатов шкаф и по дивана, който беше сътворен от няколко матрака. На стената до прозореца беше подпряно огледало. И тук пожълтелите тапети се бяха разлепили, първоначално сигурно са били бели, с малки червени розички. А от едно място на тавана се ронеше мазилката. Е, страотно. Явно щеше да падне много работа.

Ноа остави пътната си чанта, прокара пръсти през черните си, дълги до раменете, коси и се приближи до огледалото. Гъст слой прах я отделяше от образа ѝ, отразен в него. В средата на огледалото някой беше написал дума, която все още се четеше ясно. *Снежанка*.

Ярочервените букви се мерзелееха под дебелия слой прах. Ноа съзерцаваше втренчено думата, когато я стресна силно недоволно мъркане. Панкейк провря дебелия си глава през вратата, с тромав скок тупна върху дивана, облиза си лапите и започна да мяучи настървено срещу Ноа, сякаш питаше: „Кога най-после ще има нещо за ядене?“

– Окей, народе. Дайте да разопаковаме най-необходимите неща, да изчистим печките и после да видим какво може да ни предложи селската кръчма – прокътят гласът на Кат през стената.

Ноа простена. Така както ясно се чуваше всичко в помещението, тя до края на лятото изглежда щеше да е научила наизуст ролята на Кат в нейния нов игрален филм. Кат беше актриса, една от малкото, които, както казваше Гилберт, беше „успяла“.

Нейният последен екранен филм *„До кръв“* – една любовна драма, която се разиграваше в Третия райх, беше тиражираше лицето на Кат върху заглавните страници на всички списания. Пресата я наричаше Катарина Велика и не минаваше нито седмица, в която най-малко един репортер да се обади за интервю. На Кат това ѝ харесваше. Тя отваряше вратата на всеки фотограф, не една, а всичките врати. Веднъж дори отвори вратата към стаята на

Ноа, за което Ноа наказва майка си с тридневна ледена мълчание. Оттогава Ноа се заключваше. Тук обаче ключове нямаше.

А Ноа не възнамеряваше и да разопакова. Нямаше абсолютно никакъв смисъл. Шкафът беше толкова пращен, че реши на първо време само да застеле леглото. Когато накрая слезе в кухнята, за да намокри някой парцал за шкафа, от чешмата потече толкова ледена вода, че Ноа се отдръпна.

Тя седна върху кревата в стаята на Гилберт и се загледа през прозореца. Навън вече започваше да се здрачава и Ноа остана учудена, колко бързо бледата сивота се превърна в тъмнина. Светлина имаше само в тази стая, отзад в банята и в хола, където Кат правеше опит да запали печката.

– Докато направим тази къща поне малко обитаема, първата ни ваканция ще приключи – вайкаше се Гилберт. – Не можеше ли Кат да ни удостои с малко повече лукс?

Той беше окачил няколко от фините си ризи в долапа и сега се оглеждаше за подходящо място, където да постави своя Буда. Най-накрая се реши, въздишайки, да го постави върху наполовина почистения перваз на прозореца. Отпред на пода бяха струпани кутиите му с чайове, а кашоните с книги стояха отворени до вратата.

Гилберт намести кръглите си очила и поклащайки глава, се огледа наоколо. Той беше на петдесет и три, точно двацет години по-възрастен от Кат, но Ноа намираще, че възрастта не му личи. По лицето му се появяваха бръчки само когато се смееше, светлосините му очи сияеха като на малко момче, а русоляво-червеникавите му коси блестяха като коприна, сякаш от реклама за козметика за коса. Но сега по тях беше полепнал прах и по челото му се беше появила мръсна лента.

– Пък така ми се искаше да си наредя съкровищата на етажерка – изръмжа той и си обърса ръцете в джинсите. – Но трябва първо да си я скова. Етажерката за книги горе в коридора вече е

окупирана от предшествениците ни и доколкото познавам Кат, тя със сигурност няма да се раздели с вехториите горе.

Ноа още не беше проучила етажерката с книги в коридора, но съкровищата на Гилберт тя познаваше много добре. Заглавията бяха, както следва: *Обслужване в Космоса*, *Пожелания към Вселената*, *Оракулът Гумено мече*, *Ти и животното в теб*, а също и *Наръчник по парансихология*. Последната книга Гилберт сложи върху леглото си. Беше започнал да я чете още докато пътуваха. Беше тухла от триста страници за заклинания при викане на духове, спиритически сеанси и предсказващи сънища, която Гилберт щеше да изчете най-късно до други ден.

Гилберт направо изгриваше книгите, както се изразяваше Кат. Езотерични книги с невъзможни заглавия и с още по-невъзможно съдържание. Благодарение на тях, той и Кат се бяха запознали преди тринайсет години в езотеричната книжарница на Гилберт, в която Кат беше търсила помощни материали за един сериал, в който трябваше да играе ролята на възкръснала мъртва. Ноа беше на три години, когато Кат посети с нея книжарницата на Гилберт. Докато Ноа разлистваше книжките с картинки на столчето в тесния ъгъл с детски книжки, Кат слушаше какво ѝ препоръчва Гилберт, като непрекъснато му се усмихваше и накрая го покани на обяд. Защото, освен неговата страст към езотериката, за което Кат го дразнеше и до днес, Гилберт беше най-интелигентният мъж, когото майката на Ноа беше срещала. А това би трябвало да означава нещо при постоянните афери на Кат. Колко мъже през шестнайсетте години от живота си Ноа беше виждала да влизат и излизат от спалнята ѝ, едва ли можеше да изброи. Пък и не искаше да го прави. Гилберт беше гей, за което Ноа му беше благодарна. Защото щеше да остане приятел на Кат и щеше да замества бащата на Ноа. Или пък майка ѝ, както със смях обичаше да казва Гилберт.

– Е, деца, печката е запалена, хайде да отидем да похапнем.

Кат стоеше на вратата, сложила ръце на хълбоците и приела

този типично неин решителен израз на лицето, който не търпеше никакви възражения. Междувременно навън беше станало толкова тъмно, че кухнята изчезна като в черна дупка зад огнената ѝ коса. В коридора до вратата се мъдреха току-що напълнените с храна купички на котките. Разрешителното за лов на мишки Кат явно беше отложила за по-късно. Лакомото мляскане на Панкейк изпълваше коридора. Ноа излезе в градината, там цареше тишина. Пердетата на съседната къща бяха вече спуснати и само някъде в далечината лаеше някакво куче.

Докато Гилберт заключаваше вратата и Кат шумно поемаше чистия селски въздух, Ноа се вгледа в уличната лампа пред къщата. Жълтата ѝ светлина примигваше, сякаш лампата се полюшваше от вятъра и в тоя момент Ноа за пръв път почувства, че някой я гледа. Тя рязко обърна глава и погледна към къщата. Но светлините бяха изгасени, а прозорците тъмни. Ноа се опита да потисне, да пренебрегне това чувство, както винаги правеше Кат. Но Ноа не беше Кат и докато следваше майка си и Гилберт по тясната пътека към дворната врата, това чувство не я напускаше.

Д В Е

Прилича на човек, който си пести думите у дома, за да ги ръси навън. Селските идиоти в кръчмата и сега го слушат със зяпнали уста. Господин лекарят от града с неговата хубава дъщеря. Не проронвам и дума. Лицето ми е като от стъкло и ми се иска някой да се пореже на него.

Елиза, 5 юли 1975 г.

По небето вече се появиха първите звезди. Те обсипваха тъмнината над селото със сребърни точки. Селските улици все още бяха пуси. От някакъв обор се чуваше тихо мучене на крава, а откъм тротоара срещу кръчмата Ноа дочу гласове. Гласове на младежи, които стояха на една автобусна спирка, обърнати с гръб.

„Една каса бира, две бутилки водка „Ред Бул“, излюсквам ги отволè...“ – „Я стига глупости, старче, какъвто си слаб, ще се накъркаш още с първото шише...“ – „Ей, Денис, я кажи кой вчера се избълва на поляната?“

Ноа си наложи да не слуша и се опита да отблъсне картините, които се появяваха във вътрешното ѝ око. Но не ѝ се удаде. Картините се редяха една след друга, съвсем истински, като неканени гости. Гаражът на Кат с мигаща червена светлина, превърнат в помещение за парти, Свеня и Надин, и двете ужасно пияни. Огромните колони и мъничката танцова площадка. Самата Ноа